

Krasni novi svet in 1984 sta romana, ki govorita o novejšem, boljšem in lažjem svetu. Čeprav je življenje enostavnejše, ljudem nekaj manjka. Manjka jim duša, veselje in predvsem osebnost, ki jih naredi človeka. Delajo, kar jim rečejo da morajo delati, nič več se o tem ne odločajo sami. Ljudje v tem "krasnem" novem svetu niso več ljudje.

Prvi odlomek-obred se zgodi na samem začetku romana, ko situacija novega sveta še ni popolnoma jasna in bralec šele odkriva vse novosti, spremembe in razlike od današnjega sveta. Tu že počasi spoznavamo, da Bernardu ni všeč sodobni sistem, urejanje po kastah, uravnavanje človeškega uma in podobno. Drugi prizor pa se dogaja v rezervatu, kasneje v zgodbi, ko Bernard in Lenina odletita k divjakom. Tam ju pričaka popolnoma drugačen prizor, kot sta ga pričakovala. Divjaki in njihov »žetveni obred« Lenino spominja nižje kaste.

Na nekaj podobnega kot prizor v prvem odlomku besedila nas spominja tudi Leninin in Fosterjev obisk Westminsterске opatije. Obredni ritual družbene solidarnosti in dogajanje v opatiji povezujeta dve glavni značilnosti. Pri obeh so v ospredju spolnost in droge. V krasnem novem svetu ljudje niso več živeli v zvezah, povezoval jih je le seks, pa še glede tega niso dolgo ostali z isto osebo, saj je bilo to nenavadno (tako kot je dandanes nenavadno, če dekle ves čas menja svoje partnerje). Seks je bil nekaj popolnoma vsakdanjega, že otroke so učili da je to nekaj zelo dobrega, saj jim je vzbujal zadovoljstvo. Kot drogo so jemali somo, tabletko s podobnim učinkom kot marihuana, le brez stranskih učinkov. Jemali so jih ves čas, imeli so jih neomejeno število in bile so celo zaželeno, kaj šele prepovedane.

S tem da so v tem »krasnem« novem svetu ljudem omogočali užitek, so si jih nekako podjarmili. Seveda je s tem imelo kar nekaj opraviti tudi »pranje možganov«. V spanju in že kot majhne so strokovnjaki in znanstveniki ljudi učili ljudi življenjsko pomembne stvari. Vendar jih niso naučili tega kar bi sami hoteli vedeti, vendar to, za kar so bili ustvarjeni, kar se jim je zdelo najboljše. Zatrli so stvari, ki so ljudem v užitek in njihove lastne želje in jim vsilili le koristno znanje. Hkrati so jim ves čas prigovarjali, kako so srečni, da se slučajno ne bi kdo uprl sistemu. Tako so naredili »krasni« novi svet, svet, kjer vse teče načrtovano, in tako kot po njihovem mora iti.

Torej, nihče ni podvomil v sistem, saj so bili zaradi spolnih užitkov in some vsi srečni. Podobno se je dogajalo v Orwellovem romanu 1984, le da si vlada ljudi ni podjarmila z občutkom sreče, ravno obratno. Vsak dan so se prebivalci zbrali pred ekranom, kjer so vrteli deset minutni film o največjem državnem sovražniku Goldsteinu. Ljudje so kar ponoreli od sovraštva, v ekran so metali stvari, kričali in besneli. Niso vedeli, zakaj tako reagirajo, niso pa si tudi mogli pomagati. S Sovraštvom do drugih držav, s katerimi so bili v vojni, je »Veliki brat« držal ljudstvo pod kontrolo, da se ne bi uprla proti državi.

Svet v romanih 1984 in Krasni novi svet se mi zdi brez premisleka grozen. V Krasnem novem svetu je svet, življenje posameznika kontrolirano, ljudje so pod vplivom in delajo le to, za kar so ustvarjeni. Na kratko ljudje nimajo duše. V 1984 pa preprosto delajo, kar morajo, kar jim ukažejo, ker nimajo druge izbire. Ob najmanjšem uporju jih čaka smrt. Torej glede na takšno zatiranje tudi tu človek izgubi dušo. Na primer otroci, vzgojeni v takšnem svetu so že popolnoma prilagojeni in brez osebnosti. To je po mojem mnenju največja lastnost obeh romanov – zatiranje človeškega uma, narave in duše.